

TELEGRAFUL ROMAN.

Apare Marțea, Joia și Sambăta.

ABONAMENTUL

Pentru Sibiu pe an 14 C., 6 luni 7 C., 3 luni 3 C. 50 fil.
Pentru monarhie pe an 16 C., 6 luni 8 C., 3 luni 4 C.
Pentru străinătate pe an 24 C., 6 luni 12 C., 3 luni 6 C.

Abonamentele și inserțiunile

să se adreseze Administrației tipografiei arhid., Sibiu, str. Măcelarilor 45.

Correspondențele

să se adreseze Redacției „Telegrafului Român”, str. Măcelarilor Nr. 45.
Scrisori nefrancate se refuză. Articoli nepublicați nu se înapoiază.

INSERȚIUNILE:

Pentru odată 14 fil., — de douăori 24 fil., — de trei ori 30 fil.
rândul cu litere garmond.

Gravaminele naționalităților.

Stabilite din partea dlui Iászi Oszkár.

În cartea sa despre „Formațiunea statelor naționale și chestia de naționalitate”, distinsul sociolog maghiar, domnul Iászi Oszkár, împarte gravaminele îndreptățite ale naționalităților nemaghiare din statul ungar în trei categorii. Ele se referă la administrație și justiție, sunt apoi de caracter economic, și în urmă de caracter școlar, sau în general de caracter cultural.

Despre cele din categoria primă dl Iászi scrie astfel:

„Ce se atinge de relele constatate în administrație, ele nu sunt rele singuratic, concrete, pentru că nu e vorba, ca în străinătate, de funcționarea nepractică, greoaie și scumpă, a mașineriei administraționale, ci de însuși sistemul întreg, care e sistemul nesigurantei de drept, al volnii și al infumurării unei clase. Administrația feudală se bazează și astăzi, deși nu de drept, dar de fapt, pe dreptul nașterii. Ea nu e executătoarea voinței poporului, ci stăpânitoarea poporului, cu singura misiune de a încasa dările, de a menține liniștea și de a constrânge voința poporului să meargă în direcția, care corespunde intereselor de clasă ale domnilor.

Chiar și acolo, în excepționalele locuri, unde spiritul administrației e mai bun, unde funcționarii sunt conștiențioși și își împlinesc datoriile, rezultatul final nu e cu nimic mai favorabil, fiindcă funcționarii, în cele mai multe cazuri, nu cunosc limba poporului, și sunt avertați la serviciul de tâlmăciu al unor existențe dubioase și venabile, iar presiunea din centru, cu pretensiunile ei, vânătoare de mandate, și de altă natură, aduce și pe cei mai buni funcționari în situație de nevoie, fi-

indcă posturile lor depind dela aceea, dacă sunt ei sau nu, unelte supuse ale guvernului și ale oligarhiei comitatense. Astfel apoi e cu neputință, ca între administrație și popor să se desvolte o încredere oarecare mai călduroasă. Poporul vede pretutindenea în administrație pe jăfuitorii, pe dușmanul său. Cumcă în esență mecanismul domniei de clasă a administrației face, ca administrația să fie neaptă pentru orice acțiune corespunzătoare spiritului modern, e lucru dovedit prin faptul, că față de administrația financiară, care ocupându-se cu repartizarea dărilor, în prima linie poate să devină odioasă, sentimentele poporului sunt cu mult mai favorabile. Și același lucru se poate spune și despre judecătoria, deci se poate constata pe toate terenele, de pe cari e eliminat punctul de vedere al domniei claselor, care e: subjugarea voinței majorității covârșitoare, prin o minoritate disparentă.

Și cumcă aceea ce înveninează administrația noastră este spiritul vechei lumi nemeșesti, ura veche față de jobagi, e dovedit prin faptul binecunoscut, că în comitatele în cari nu există gentry, sau unde Românii sunt amestecați cu Sașii, dispoziția e cu mult mai pacinică și cooperarea cu mult mai multămitoare.

Dar necunoașterea limbei poporului subsapă ordinea de drept chiar și acolo, unde nu există infumurare de clasă și volnicie din partea puterii publice. E într-o adevăr de necrezut, că în chestiile cele mai importante de drept și economice ale milioanelor, pot să decidă astfel de oameni, cari nu cunosc limba milioanelor de oameni. Aceasta e o violare atât de flagrantă a egalității civile de drept, încât pe lângă ea nu se poate închipui o guvernare bună și dreaptă.

Când s'a pus contele Andrassy Gyula pe punctul de vedere, corect și drept, că medicii cercuali sunt datori până la un termen fix să învețe limba poporului din ținutul respectiv, fiind aceasta o chestie curat umanitară: a uitat, că executarea consecventă a acestui înțelept principiu ar fi un postulat fundamental, nu numai al umanității desăvârșite, ci și al restabilirii păcii cu naționalitățile, căci doară pentru milioanele populației e administrarea dreaptă a ordinii de drept și a averii tot atât de importantă ca îngrijirea sănătății lor! Și precum medicul nu e în stare să scrie rețete fără a cunoaște perfect de bine limba și graiul pacientului, tot așa nici funcționarul administrativ și nici judecătorul nu poate să aducă sentință bună ori să iee dispozițiuni corecte, necunoscând limba poporului.

Presa patriotică nu a avut nimic de excepționat, când Primatele a ordonat, ca în seminariul seu teologii să învețe în mod obligator limba slovacă, fiindcă, e „imposibilă comunicarea sufletească cu poporul, fără a-i cunoaște limba”. Deci opiniunea publică șovenă aprobă învățarea în mod obligator a limbei poporului, atunci când e vorba de sufletul și corpul bietului țaran; dar e buciurnă tradarea de patrie imediat, cum pretensiunea aceasta se referă la dreptul seu, la averea sa, și la celelalte raporturi ale vieții sale. De ce? Pentru că îngrijirea corpului și a sufletului nu atinge interesele domniei factice de clasă, ba poate că le mai și întărește, dar executarea onestă a ordinii de drept, — pentru țaran de o importanță cu mult mai vitală decât îngrijirea corpului și a sufletului seu, — poate să pericliteze sinecurele, panamalele și — mandatele!

Egalitatea omului sărac în fața legii, știm bine, că e curată ficțiune.

În ordinea de drept, scumpă și complicată, numai omul bogat se poate orienta, cu ajutorul organelor de specialitate. Deci fiecare om sărac, cu mijloace restrânse, materiale și intelectuale, e în anumită măsură scos din cadrele dreptului față de omul avut și cult. Iar aceasta inegalitate de drept, aproape „naturală” pentru ordinea de drept a capitalistului, o potențează faptul necunoașterii limbei poporului din partea administrației și a justiției. Prin aceasta poporul naționalist (nemaghiar) e cu mult, foarte cu mult mai despoiat de drepturi, decât poporul maghiar.

Iată ce mi scrie un avocat maghiar, care trăește într'un ținut naționalist:

„... Pentru părțile și martorii, cari nu știu unguerește, se numește, de regulă dintre advocații naționaliști, câte un tâlmăciu, pe care pârătorul îl plătește cu 5 coroane pentru fiecare jumătate de zi. Aceste taxe de tâlmăcire de mulțori fac, ca justiția să fie din cale afară scumpă, pentru că chiar și în procesele apelate dela comună la judecătoria de ocol, în cari e vorba numai de câteva coroane, pentru că suma lor nu poate să treacă peste 40 cor., tâlmăciul primește 5 coroane de fiecare pertractare. În astfel de împrejurări, poporul consideră, în ținuturile naționaliste, de pedeapsă taxele de tâlmăcire, plătite pentru întrebunțarea limbei sale materne, și fără nici o agitație din altă parte, nu e prea încântat de isprăvile justiției maghiare...”

E foarte natural, după acestea, că administrația, făcută în limbă streină, cu nedreptățile și brutalitatea ei, apasă poporul ca niște lanțuri grele, pentru că condiția fundamentală a dezvoltării sale economice e o ordine de drept sigură. Fără de aceasta nu se poate naște

FOIȘOARĂ.

Misiunea episcopilor Gherasim Adamovici și Ioan Bob la curtea din Viena în 1792.

De Dr. Ioan Lupas.

(Urmare)

Prea augustul principe a acceptat cu multă bunăvoință rugărilor umilite ale obiditei noastre națiuni și a ascultat asupra lor părerea credincioaselor staturi și ordine întronite în dietă, cari în răspuns înaintat la tron în această chestiune au declarat de bună voie, că nobilii și libertinii români sunt, în privința stării lor sociale, egali cu nobilii și libertinii Maghiari și Saxoni și că acestora nu li se cuvin drepturi mai multe decât acelora. Întreagă națiunea a venerat cu suflet multămitor această imparțialitate a staturilor; deoarece însă în același răspuns cetil în ședința publică a dietei nu s'a propus nici o modalitate, cum să fie nobilii și oamenii liberi ai națiunii aveau reasezați în usul tuturor drepturilor și beneficiilor, despre cari înseși staturile au recunoscut că sunt deopotrivă cu ale celorlalți nobilii și cetățeni liberi ai patriei, mai departe deoarece în același răspuns s'a introdus un punct nu prea favorabil pentru religia de rit grecesc neunită („Disunitae Graeci Ritus Religioni haud adeo favens”), pe lângă aceasta în cuprinsul aceluși răspuns întreg clerul națiunii a fost atacat din partea matadorilor cu niște batjocuri și înșagă rugarea națiunii din 1791 a fost declarată ca fătul unor oameni tulburători, cu care Românii mai prudenți nu ar fi consimțit; iar din toate acestea unele au ajuns la cuno-

ștința mai multor oameni ai națiunii, tulburările cele nouă iscate din aceste împrejurări au avut drept urmare, că deputații tuturor protopopiatelor — convocați, după închiderea dietei, în sensul ordinațiunii guverniale spre a depune jurământul de fidelitate către prea augustul principe — după terminarea solemnă a acestui act prea înveselitor, în numele națiunii întregi ne-au rugat cu stăruință pe noi subsemnații, să venim la Augustul Tron spre a mijloci un rezultat oarecare asupra celor cuprinse în amintita petiție a națiunii ori spre a exopera ținerea unui congres național sau incuviințarea deputațiilor naționale.

Nici acestor rugăminti nu le-am dat cu ușurință ascultare, dar după ce aceiași deputați ai protopopiatelor ne-au asediat din nou cu rugările și stăruințele lor, și deputații protopopiatelor neunite mi-au dat mie subsemnatului episcop Gherasim Adamovici și în scris rugarea lor, precum și imputernicirea deplină — (prin acte formale, după cum dovedesc aci alăturatele copii) — spre a întreprinde orice mi s'ar părea, că este spre binele și folosul clerului și al națiunii, ne putând rezista mai departe acestor repetite solicitări, fără primejdia de a-i întărâta și mai rău pe toți, am declarat, că vom pleca la Viena îndată ce vom primi dela Augustul Principe permisiune prealabilă spre acest scop, și în urmarea acestei declarațiuni noi am potrivit lucrul astfel ca umilitea noastră rugare de a putea veni la Tronul Regesc în interesul națiunii să i se comunice prea augustului Principe, care s'a milostivit a da răspuns umilitei noastre rugări și rezoluția dată în această afacere ni s'a comunicat prin mijlocirea cancelarului regesc aulic transilvan la 25 Oct. a. tr. în următorii termeni: „că Maiestatea Sa Sacratissimă s'a îndurat a da răspuns milostiv la

rugarea noastră și a ne îngădui, ca să putem veni aici la Viena, dar ni s'a comunicat prin mijlocirea decretului guvernial aci alăturat în copie și milostiva rezoluțiune citată în susamintitul decret aulic din 25 Oct. a. tr. de următorul cuprins: că noi deși am obținut permisiunea de a merge la Viena nu vom fi considerați și ascultați ca deputați ai națiunii, ci ca oameni privați; dar în urma altei cereri umilite, înaintată de episcopul subsemnat Adamovici la începutul anului curent către prea augustul principe de glorioasă memorie spre a i se îngădui națiunii posibilitatea de a-și apăra interesele sale cu ajutorul propriilor săi deputați, s'a dat mai târziu, în 7 Ianurie a. c. sub nr. 35 din nou o rezoluțiune prea înaltă de următorul cuprins: că suplicantul să poată întreprinde drumul său spre Viena, fără nici o dificultate, în urma rezoluției prea înalte, ce i s'a comunicat în 25 Oct. 1791. Am pornit deci amândoi la drum și am făcut drumul acesta în urmarea prea milostivei învoeli comunicate nouă; ne-am socotit noi până ce am ajuns aici înaintea augustissimului Caesar și din genunchi ne-am rugat, să se îndure a asculta cu milostivire rugările, ce aveam să prezentăm noi în afacerile națiunii, ceace augustissimul principe s'a și îndurat a ne promite prea milostiv; am prezentat deci după cum ne era dator, augustului tron câteva rugări în afacerile acelei obidite națiuni și în acelea, pe cari le-am prezentat la început spre regularea afacerilor naționale, am declarat pe față, că noi am venit aici cu prea înaltă învoire și nici nu ni s'a făcut nouă vre-o imputare în această privință, ci toate rugările, ce am înaintat, au fost primite atât de Maiestatea Voastră Sacratissimă, cât și de prea augustul împărat de glorioasă memorie că multă bunăvoință („perbenigno animo

prevederea, voia de întreprindere și încrederea în sine, fundamentul fiecărei culturi mai înalte. Prin urmare, administrația și justiția modernă e o condiția sine qua non a fiecărei dezvoltări, iar în sufletul poporului simplu dela țară aceasta năzuință primește, în mod necesar, forma unei năzuințe naționaliste. Țăranul naționalist nu poate să vadă în toate aceste aspirări altceva, decât aspirarea celor de limbă străină, a Maghiarilor, căci lui îi lipsește cultura mai înaltă și capacitatea de a scoate concluziuni din ravagiile domniei de clasă, îmbrăcată în haine naționale maghiare. Astfel apoi întreaga problemă administrativă primește în fața sa un caracter naționalist. *Lui îi trebuie funcționari din sângele său, cari vorbesc aceeași limbă ca și el, cari trădesc cu el împreună, îi cunosc obiceiurile și năzuințele!*

Cumcă o reformă, în spirit modern a administrației, ar putea forma un mijloc puternic pentru crearea păcii cu naționalitățile, e dovedit prin faptul, că chestia cea mai încordată, nu de naționalitate, ci de rasă, chestia negrilor, s'a ameliorat în mod esențial în Jamaica, unde 15.000 de albi au inaugurat o administrație bună pe seama celor 600.000 de negri. În legătură cu acest fapt scrie Englezul Josiah Bryce, că: „răul va afla vindecare, (și altundeva) dacă administrația va deveni tot mai eficientă și dacă negrii vor lua tot mai mult parte la responsabilitatea legată de administrație, întrucât aceasta se referă la rassa lor proprie. Se pare a fi aceasta o idee selbatică, dar eu mă leg de ea. Aceasta e calea, pe care au să meargă Englezii! Priviți numai la Jamaica și învățați cum trebuie apărați cei de acasă!..”

Și aceea ce propune un Englez cult, pe seama unei rase streine, depravate, de jumătate încă în sclăvie, încunjurată de cea mai veche ură a antipatiei estetice, stăpânită de agitațiile răsbunării de sânge: acest sistem e considerat de *imposibil* din partea „bărbaților de stat” maghiari, față de populațiunea veche, milenară, a țării, față de membrii culturai comune creștine, față de cei ce împărtășesc cu noi binele și reul!

Din aceasta dorință, înrădăcinată adânc în sufletul poporului, formându-se o clasă mijlocie naționalistă, se va naște *autonomia teritorială*, ca punct de program, și ca cel mai important obiect al năzuințelor naționaliste!

Asupra gravaminelor populației unei naționaliste, cu privire la administrație, justiție, și mai ales la alegeri, nu mă estind mai pe larg. Vreau să stabilesc numai diagnoza generală. Amănunțele sunt de prisos, fiindcă le cunoaștem toți, ceice am stat în atingere nemijlocită cu administrația maghiară; iar în fața celor ce nu le cunosc, lumea oficială le neagă simplu, spunând de mulțori, durere, și minciuni. Am adunat în curs de mai mulți ani materialul, din care aș putea compune un volum. Dar nu'l public, pentru că puterea doveditoare ar atinge persoane, și cine oare mai are poftă și timp să se apuce de curățirea grajdului lui Aug. as din administrația maghiară? Unde mai pui apoi, că se turbură liniștea unei mulțimi întregi de oameni nevinovați! Lucrarea mea și de altcum nu vrea să fie un repertoriu al gravaminelor naționaliste, ci o caracterizare fidelă a curentelor predominante. Dacă cândva se va democratiza viața publică și politica în Ungaria, iar parlamentul nostru va fi într-o adevăr reprezentanța populației țării: acest parlament negreșit că-și va ținea de prima datorie *adunarea și examinarea gravaminelor populației naționaliste prin o comisiune parlamentară*, cum a procedat parlamentul englez față de gravaminele naționaliste ale celor din Irlanda, din Scotia și Wales. Atâta însă pot să spun, cu suflet liniștit, pe baza lungii mele experiențe, pe baza corespondenței purtate cu cei mai de crezământ bărbați maghiari și naționaliști și a consfătuirilor avute cu ei, precum și pe baza anchetei scripturistice, aranjată de mine, că materialul adunat cu multă sîrguință de *Scotus Viator*, în chestia aspirării naționalităților, și cuprins în cele două cărți ale sale, tipărite în Londra, *corespunde adevărului în cea mai mare parte a sa!*

Orice informație, fapt, știre nouă, pe care am primit-o, a întărit în mine convingerea despre corectitatea sentinței, pe care și-a formulat-o în fața mea fiscal comitatens al unui comitat mare naționalist, un Maghiar de viță curată și veche nemășască, pe la începutul adunării materialului meu, spunându-mi următoarele: „În general pot să-ți spun, că gravaminele pe care le vei auzi dela Latinii noștri, — așa numesc domni de ungar, la periferiile naționaliste, pe domni de român, cu o ironie desmerdătoare, — în

mare parte sunt adevărate. Poți să subtragi din cele auzite o terțialitate, ca eflux al amărăciunii și al preocupării, dar restul, celelalte două terțialități, formează tabloul fidel al situației poporului român”.

Așadar, — reasumăm noi, — nu cei „câțiva agitatori”: gazetari, avocați, etc. fac la noi și țin la suprafața chestia de naționalitate, cum s'a spus de atâtea ori în presa maghiară și în dieta țării, ci ea își are temelile adânc înrădăcinate în poporul nemulțumit cu funcționarii săi, cari cred, că poporul e pentru ei, nu ei pentru popor! Suntem mulțumitori dlui *Iászi* pentru această prețioasă și corectă constatare.

CRONICĂ LITERARĂ.

Cântecele lui Șt. O. Iosif

de V. C. Stejerar

(Fine).

Tot acest cuprins jalnic de simțir, îl face pe poet să-și aducă aminte de iubiiți și tovarăși, poezii Ștefan Petică, I. Păun-Pincio și alții, a căror viață zdruncinată a sfârșit prin trecerea lor în țara fericii și a liniștii de vezi, unde nu li se mai dă nimio de suferit. Tot faptul acesta îl îndeamnă să umble noaptea în simțir și să traducă *Surugiul* (Der Postilion) alui Lenu.

Lugubritatea clară a tuturor acestor bușăși este însă întrecută de câteva sonete (Ad mortem, Inserare, Liniște, Primăverii, Rana) în cari excoleză discrețiile nuanțelor descriptive. În toate întâlnim viață, mișcare, balansare și metamorfoză de sentimente.

Durerea acum apare puțin mai încătușată și mai acoperită de hainele mai vioaie ale acestor calități, dar nu e acoperită pentru multă vreme, oșoi mai târziu se va stărni și mai cu putere, și deja în aceste sonete auzim un ecou depărtat și slab al durerii de mai înainte, care înocul pe înocul ceoră să-și scuture lacrimile. Cercetând mai „cum grano salis” vom vedea, că durerea e încă tot realitate, dar o viață mai tihnită, veselă chiar, închipuită de poet, o face să se ascundă. Ioi colo mai apare durerea de mai înainte, dar forța ei e în curând outropită de seninătate. Ca o dovadă a fineții descriptive și a seninătății care acopere durerea poetului în sonete, ne servă mai bine următorul sonet:

„Liniște”.

„Fantastic joacă rândunicii zglopii
În cerul plin de umbră și lumină
„Și-i liniște adâncă în grădină,
„Sub piersicii cu flori trandafirii.

„Cu brațele sub cap ce bine mi-i,
„Cum stau așa în liniște divină,
„Pământu-i cald și chiamă la hodină
„Întocmai ca o mamă pe copii”.

„Pământ, bătrână gazdă primitoare
„A tuturor tradițiilor din lume,
„Ce bun ești tu în zilele cu soare!”

„Tu-i hodinești, i-adormi, îi legeni lin
„La sânul tău și nu-i întreb de nume,
„Nici unde merg și nici de unde vin”...

Citind toate aceste cântece, din cari respiră tristețea, lipsă de viață și de energie (excepție fac sonetele și câteva alte bușăși) ai impresia, că te-ai cufundat în adâncul unui codru fără fund, și oșobit de calea, care îți pare fără capăt, perorsă sub conducerea durerii, care în cântecele lui Iosif sosește în mod exuberant, ai vrea să cauți un loc de curată recreație sufletească, ai vrea să ieși la lumină. Și această lumină o află în poeziile lui Iosif, deoă o cauți. Celul și micul vizitiu, („Doi prietini”) prietini nedespărțiți și credincioși unul altuia, Corina fata bună și blândă, care șede lângă copilașul ce doarme și-i cântă cele mai frumoase cântece de leagăn, ce-ar putea fi, decât tot atâtea motive, cari te fac să iubești pe de aproapele tău și să-ți plăcă viața. În ele este intrupată însăși *bunătatea*.

„Romanța veche” încă este un curat lițoliu al durerii negre din bușășile dela început. Ea încă contribuie la ascunderea melancoliei și a tristeții și scoate în relief lumina și viața. Dar în sfârșit nici aceste nu sunt de o durată lungă, oșoi valurile groase de umbră, ce se află înapoia lor și le urmăresc, le amenință, că în curând o să le prihănească, întocmai ca noroiul apelor turburi o insulă cu verdeață. Viață transpiră încă și unele dintre pastele. Cel mai demn de amintit este „Tălângi”. În el c'itorul va găsi un model de pastel acompaniat de o liră clasică, cu toate că în fond este „poporanistă”.

„S'aud de pretutindeni tălângile sunând,
„Plâng unele cu larmă și altele'n surdină
„Răspund și dau de știre, că turmele'n curând
„Vor coborâ la șesuri...”
„În galbea lumină

„De-abia le-auz cum sună, mai jos, tot mai departe
„Le-adună vântul par'că în negre vâgăuni
„Și-apoi le-alungă iar pe văi și iar le 'mparte
„Ca glasuri de alarmă ce prevestesc furtuni”...

„Trezite din prăpăstii de plâsetele lor
„Cresc negurile sure, alunecând tăcute,
„Ies după stânci pripite și pier ca un decur
„Retras din mâna unei ființe nevăzute”...

„Apar din altă parte sporind acum treptat
„Și'n falduri ca o mantă se lasă peste munte,
„Iar picul singuratic sub cerul intristat
„Posomorât își trage căciula peste frunte”.

Soenă din natură ou o pană egal de măiastră a mai zugrăvit în literatura noastră una singură, *Coșbuc*, aceea în *Vara*.

În poet se luptă două caractere: *energia și visul* său de mai înainte și *tristețea și lipsa de viață din trista realitate*. Ecoul slab al puterii, care predomină versurile sale de mai înainte îl mai auzim și acum când poetul ceoră să închege, — nu cu multă artă, sau mai bine zis bogăție de imagini, — vre-o odă lui Bachus, sau cu destulă artă să înșirue cântecele prea frumoase de leagăn ale Corinei. Căutând izvorul energiei, care în *Cântece* abia mai flutură slab din aripi, în câte o frântură de vers, îl vom găsi ușor. Poetul în „*Scri-soare lui Goga*” își deplânge locul și țara natală, părăsita. Își aduce aminte de plaurile, pe a căror florișele a văzut strălucind cele dintâi raze de soare, și de pomii din grădină, în crengile căroră a auzit cele dintâi acorduri de cântece de privitytoare, și aducându-și aminte de acele locuri, plânge, oșoi își vede pierdută pentru tot-

acceptați fuerunt*) și le-am subscris acelea nu ca deputați ai națiunii, ci ca niște oameni privați, cărora dela prea înaltul loc li s'a dat voie să vină aici în afacerile națiunii.

Să se milostivească Maj. Voastră Sacratissimă a înțelege din acestea, că după ce în luna Octomvrie a anului trecut s'a adus la cunoștința prea augustului împărat de fericită pomenire dorința națiunii ca noi să venim aici spre a promova afacerile ei la prea augustul Tron, după ce în aceeași lună ni s'a îngăduit cu milostivire a întreprinde această călătorie aici la Viena, iar prin milostiva rezoluțiune posterioară din 24 Oct. a. tr. numai numirea de deputați naționali nu ni s'a îngăduit, dar libertatea de-a ne ocupa de afacerile națiunii cu atât mai puțin ne-a fost interzisă, ba ne-a fost chiar confirmată în virtutea prea milostivei rezoluții verbale, împărtășite nouă prin Maj. Voastră, și după ce rugărilor înaintate în afacerile națiunii au fost primite cu bunăvoință și pertractate în dicasteriile aulice ale Maj. Voastre fără nici o dificultate, din toate acestea rezultă că misiunea noastră a fost cunoscută prea înaltelor locuri și că e deplin legitimată, și noi ocupându-ne cu afacerile națiunii nu am lucrat contra, ci mai curând conform prea înaltei rezoluțiuni, în virtutea căreia ni s'a dat voie să venim aici în afacerile națiunii. Astfel stând lucrurile, să se milostivească mai departe M. V-ră SS-mă a lua în considerare, cât de fericită e soarta acestor 2 supuși ai M. V-re Sacratissime, cari fiindcă au prezentat cu supunere rugărilor unui milion de oameni, îndemnați nu de propria lor voință (căci unul dintre ei e cunoscut în țara întreagă prin blândețea firii sale, iar al doilea, ca om născut din altă națiune, nu e legat prin nici o necesitate firească de amintitul milion de oameni, așa încât amândoi s'au hotărât a

se supune atător ostenei, mai mult contra voinții lor), ci constrâni în modul mai sus arătat și numai după obținerea prea înaltei permisiuni din partea augustului Tron, sunt apăsați acum în fața aceluiaș Tron sacru cu astfel de impulare, că și când ei ar fi făcut aceasta în contra rezoluțiuni prea înalte și pentru asemenea faptă sunt muștrați în mod serios; de altfel în ceea ce privește persoanele noastre, noi ca niște supuși credincioși și statornici, primim cu umilință muștrarea ce ni s'a dat, în numele Majestății Voastre; dar în ceea ce se referă la înșaiși cauza care nu ne privește pe noi, ci pe partea cea mai mare a locuitorilor Transilvaniei, e de datorința noastră a arăta cu umilință Majestății Voastre: că fiind venirea noastră în afacerile națiunii la augustul Tron în toată țara cunoscută și fiii națiunii așteptând rentoacerea noastră cu orecare rezoluțiune regească mângăitoare, cum știu ei că este obiceiul a se da în scris oricărui suplicant, se va naște în inimile tuturor o consternațiune foarte mare, dacă din milostivul decret, ce ni s'a dat nouă în loc de rezoluție vor înțelege, că episcopilor săi li s'a luat în nume de rău chiar și faptul că înaintea Tronului Milei și Dreptății au prezentat durerile națiunii lor obidite.

În rândul al 2-lea ni se impută, că în numele națiunii am pertractat astfel de afaceri, despre cari națiunea nici nu a avut știre. Dar să se milostivească Majestatea Voastră Sacratissimă a înțelege prea milostiv din cele zise ceva mai înainte, că venirea noastră în afacerile națiunii la augustul Tron e deja cunoscută în toată țara; iar despre împrejurarea, că aceste afaceri privesc reșezarea națiunii în folosința reală a drepturilor concivilității, mai ales clerul și nobilimea națională a avut cunoștință, ceea ce se învederează cu prisosință din cele înșirate mai sus.

În al 3-lea rând ni se impută, că am fi atacat cu expresiuni necuviincioase nu numai staturile și ordinele țării, ci chiar și legile și rezoluțiile regești și diplomele, și pentru aceasta iarăși ni se aduce învinuire serioasă.

Prea Auguste Principe! deoarece în milostivul decret din 26 Maiu a. c. din care am înțeles, că ni s'a făcut această imputare, se face amintire de rugarea noastră înaintată la 30 Martie a. c. în cauza națională, de aci concludem, că expresiunile necuviincioase, de cari suntem învinuiți, s'au strecurat în această rugare; dar mărturisim sincer, că grija noastră de căpetenie a fost să evităm în acea rugare toți terminii, cari ar putea să conțină ceva necuviincios la adresa staturilor și ordinelor țării; despre matadorii acelei relațiuni, care s'a făcut asupra rugării din anul trecut a națiunii noastre și a fost cetită în ședința publică a staturilor, am zis, că în aceeaș au dat dovadă de ura și desfrânarea lor („diximus, quod in illa odii et impotentis animi symptomata prodiderint”) declarând, că poporul român e cel mai incult dintre toate națiunile Europei, iar clerul acestui popor denaturează principiile religiunii și cei mai mulți din cler sunt ațătători spre tălării și precursorii tălăriiilor sub masca religiunii. Dar oare expresiunile ce le-am folosit contra autorilor să nu le poată scuza durerea legitimă, cauzată de o asemenea vătămare? Lăsăm să răspundă la această întrebare judecata prea înțeleaptă a Maj. Voastre. Dacă totuș am fi folosit din nebagare de samă vre-o expresiune necuviincioasă contra staturilor, în contextul acelei rugări, învinuirea, ce ni s'a făcut din acest motiv, o venerăm, dar declarăm, că aceea greșală am săvârșit-o fără nici o intențiune.

(Va urma).

deuna puterea de viață și energie, câștigată în ele și se vede răpit și sugrumat de valurile nemiloase ale lumii străine, în fața, cu toată răvna, n'a putut face nimic. Cel puțin așa crede el.

Iată cum își amintește poetul locurile, unde și-a petrecut cele dintâi zile senine și cari l-au umplut cu sevă tinerescă nervii vieții lui în floare pe atunci:

„Ce dor îmi era de ele, — căci pe aici
Am petrecut ca prunc odinioară.
Te sperii când de pe trecut ridici
Păingenii, care-l înfășoară“.

Acesta este Iosif în „Cântecule“ sale. Sufletul său trecut prin multă fază vitală, aici e în preponderanță încărcat cu durere. Dar chiar această durere în unele locuri e acoperită de valurile mai senine de liniște, sau chiar de veselie și viață, pentru ca mai târziu să iese din nou învingătoare din talazurile de umbre întunecate și outropitoare, cari urmăresc această seninătate și viață.

Cauza fondului dureros al cântecelor lui Iosif e, fără îndoială, *Natalia*, care l-a părăsit. În unele bucăți în cele mai multe — el o rechiamă, să-l fie soră gândurilor, sau sufletul încărcat de povara amară și grea a durerii. Indiferentismul și nepăsarea îl împing pe poet la gândurile morții și îl fac să nu se mai despartă de oimiri și de aerul moartii, în care se mișcă cioculii îmbrăcați în hainele lor simbolice.

Văzând însă slaba influență ce o are durerea sa asupra sufletului Nataliei, poetul o mai face uitată această durere și se întoarce la sânul naturii, spre a acorda în liniște strunele sale înfrânte. Din nou se aruncă în brațele durerii negre, cu ghiare de fier. Și astfel vedem, cum poetul oscilează cu sufletul, când mai ușor, când mai greu și mai amărât, între apele line ale liniștii, ale dragostei de viață și chiar ale bucuriei, și între apele furibunde și turburi ale durerii.

Două fonduri cu caractere deosebite stăpânesc sufletul lui Iosif: durerea prezentă, cauzată de cruda realitate, și veselia sau liniștea, ecoul vieții bune și a ferisirii de mai înainte. Elementul al doilea e însă foarte slab reprezentat în raport cu cel dintâi.

Forma acestor cântece încă dispune de câteva calități plăcute. Armonia versurilor este aceea, care frapază mai ușor. Un exemplu citat în întregime, va arăta ce rară simfonie e în ritmul versurilor lui Iosif:

„Cântec sfânt“.

„Cântecul ce-ades ți-l cânt,
Când te-adorm în fapt de sară,
Puiule, e-un cântec sfânt,
Vechiu și simplu dela țară“.

„Maica mi-l cânta și ea
Și la viersul lui cel dulce
Puiul ei se potolia
Și-o lăsa frumos să-l culce“.

„Azi te-adorm cu dânsul eu
„Eri el m'adormea pe mine
„Și-adormi pe tatăl meu
„Când era copil ca tine“...

„Măne, când voi fi pământ,
„Nu-l uita nici tu și zi-le,
„Zi-le doina, cântec sfânt
„La copiii tăi, copile!“

Aici cuvintele se îngăimează ca note muzicale și prin metamorfoza rară a așezării lor — care îți pare une-ori anume căntată, dar din contră, de o naturalitate foarte vădită și liberă, — se înalță armonia versurilor într-atât, încât parcă adormi la dezmiertul fredonării lor.

Sunt încă multe exemple în Cântecul cari tradesez rara măiestrie alui Iosif, în ceea ce privește construcția versurilor în armonia și simfonia acestora. Rimele sunt foarte bogate și neașteptate. Imagini noi nu prea găsim. Ritmul pretutindeni curge liber și neimpiedecat, în lipsa ori-cărei schiopătări. Eminescu este cel dintâi, care a introdus unele rime noi în poezia noastră, și aceste le găsim foarte des în cânteculele lui Iosif. Sunt rimele acele, în cari rimează un singur cuvânt dela finea unui vers, cu un cuvânt constatat din două cuvinte, sau chiar cu două cuvinte separate din alt vers. Câteva exemple vor aduce în deplină lumină, cele spuse:

„In ochii tăi de-mi pare“

„Eu nu știu cum se face, dar e.
(pag. 10).“

„O sboară iar pe drum de seară
„Trist cântec pân'la casa Lici“

„Și tainic la ferești adie-i.
(pag. 16).“

„... Că iar la pieptu-mi vii să-ți răzâmi
„Căpșorul scump, și-adormi în pază-mi“.

„De ce ai rămas pribeag în lume“

„Să văd și eu pe-acolo cum e?“
(pag. 38).“

„Cu brațele sub cap ce bine mi-e“

„Intocmai ca o mamă pe copii“
(pag. 49).“

„Nu-l uita nici tu și — zi-le
„Zi-le doina, cântec sfânt,
„La copiii tăi, copile!“

O rimă desăvârșită este următoarea:

„Au mort sunt numai eu?
„Ești mort și tu, nu vii?
„Ești mort, o dragul meu,
„Ce cauți printre vii?“

Sub aceste condiții se prezintă noul volum de poezii al dlui Iosif. Am citat poate prea multe exemple într-o răsufărare și cetitorii vor fi așteptați poate de mult o vorbă pe care vreau s'o spun aici. A-nume: Una dintre calitățile distinse ale scrierilor d-lui Iosif, în care armonia versului și forma lor artistică nu sunt dintre cele mai puțin însemnate — este fără îndoială *sinceritatea*, cu care dl Iosif cere să se exprime în analiza ce-o face asupra sufletului său. Cânteculele își destăinuiesc autorul dimpreună cu întreaga lui personalitate.

Și aceasta se întâmplă în special în poeziile, în cari se cântă durerea poetului cauzată de iubita pierdută. În coloritul sentimentului și al pasiunii sale Iosif, nu bagă nimic artificial, el se exorimă prin motive, cari vin dela sine, neavând nimic concentrat prin meșteșuguri cu forța. Se exprimă adevărat așa cum este și cum a fost. Și această sinceritate o reliefează tot mai mult atenția, ce ne-o atrag poeziile una după alta, care-cum într'un mod curios și revelațiunea sentimentală care ni se îmbogățește și ne satisface la tot pasul.

Dă încheiere mă mulțumesc să stabilesc un fapt:

„Trăind vremelnic pe pământ
„Ești prea departe azi de stele,
„Dar, suflete, nu-i un cuvânt
„Să nu mai năzuiești spre ele!“

„Știi tu ce spun necontenit
„Cu licărirea lor senină,
„Când cauți trist și ostentit
„Din noaptea globului de tină?“

„O, lasă lumea de noroi
„Și ori ce patimi te frământă,
„Te-avântă, suflete, spre noi,
„Incede-te în noi, și cântă!“

(„Stelele“).

Așa cântă stelele, Iosif, poetul idealist, care vrea să se înalțe la ele, purtat pe aripile fantaziei sale bogate, spre nemărginire, în țara poeziei și a artei adevărate. Și deci toți iubitorii și partizanii artei senine și desăvârșite, ar trebui să-i trimită într'un glas o caldă urare, pentru a ajunge cât mai ușor la ideal, și a îndeplini cât mai iute glasul stelelor profetice.

Brașov, Aprilie 1912.

NOUTĂȚI.

Visite. Escelența Sa, Înaltprea-sfințitul Domn Arhiepiscop și Mitropolit *Ioan Meșianu*, a făcut ieri, Duminecă la amiază, vizită Alteței Sale Imperiale și Regale, Arhiducelui *Leopold Salvator*, care l'a primit foarte afabil. După amiază Alteța Sa a re-întors visita, în vila mitropolitană, unde s'a întreținut cu Escelența Sa, Mitropolitul nostru, timp mai îndelungat.

Spre înțelegere. Sâmbătă domnul prim-ministru *Lukács* a primit la orele 10 visita dlui *Justh Gyala*, cu care a conferat, în chestia legii electorale, două ore întregi. I-a prezentat o schiță a proiectului de lege despre dreptul electoral, și *Justh* a declarat, că proiectul poate să formeze baza pertractărilor între partidul său și guvern. Aceptată fiind deci baza, este speranță, că pertractările cari vor urma, vor duce la bun sfârșit. Eri domnul prim-ministru a fost în Viena, unde a participat la un consiliu comun de miniștri, iar astăzi va continua pertractările cu dl *Justh*. Despre proiectul de lege al dlui prim-ministru se vestește, că ar fi foarte complicat, și că în el dreptul de alegere ar fi de mai multe categorii. Numărul alegătorilor însă se urcă la două milioane și jumătate.

Stire dela curte. Se anunță din Viena, că Majestatea Sa Monarhul nostru, în timpul cel mai apropiat nu va veni la Budapesta. Saveranul rămâne deocamdată la Viena, de acolo va călători la *Isch*.

Ziua florilor. În folosul unor așezăminte sibiene culturale a'e compatrioților noștri sași, se va organiza și în anul acesta o serbare a florilor, și anume în ziua de *Duminecă 2 Ianie*. Înainte de amiază se vor vinde flori, în toate străzile; iar după amiază se va ținea o serbare în parcul de sub arini. Va fi și un corso în trăsuri împodobite cu flori.

Arhiducele Leopold Salvator în Sibiu. Alteța Sa imperială și regală, Arhiducele *Leopold Salvator* a sosit conform programului seara în Sibiu. La gară a fost întâmpinat de o deputațiune a magistratului, condusă de primarul *A. Dörr*, care a salutat pe înaltul oaspe în numele orașului nostru. Alteța Sa Arhiducele a răspuns în câteva cuvinte de mulțămire. Sosind la hotelul „*Impăratul Roman*“, a fost primit de comandanții militari ai garnizoanei. În zilele următoare, *Vineri* și *Sâmbătă*, s'a ținut inspecțiunea asupra tuturor trupelor de artilerie. *Ieri*, *Duminecă* la amiază, a fost recepțiune în sala mare a casinei militare. Cu acest prilej Alteța sa a primit omagiile prezentate de fruntași instituțiilor și autorităților bisericești, militare și politice din orașul nostru. *Echivale* publice din Sibiu sunt împodobite cu steaguri.

Călătoria suveranului României. Regele *Carol* al României va face o călătorie pe *Dunăre* îndată după serbările dela *zece Mai*. *Domnitorul* va vizita în *Dobrogea* peșeriile statului, *balta Filipoi* din județul *Braila* și *balta Crașina* din județul *Talcea*; va mai vizita și comuna *Jarilovoa* situată la marginea mării și locuită de mulți pescari. După călătoria pe *Dunăre* regele și regina vor sta câteva zile la *Constanța* și apoi își vor relua reședința de vară dela *Sinaia*.

Descoperiri în Ardeal. În satul *Varfalău*, aproape de *Turda*, s'a descoperit o cimier din vremea celor dintâi regi ai *Ungariei*. Din partea Muzeului ardelean din *Cluj* a fost trimis arheologul *Dr. Martin Roska* pentru a conduce săpăturile. În mai multe morminte s'a găsit în gara morților denari de argint din epoca Sfântului *Ștefan*, *Andrei I.* și *Aba Samuel* (1001—1061). Nu încopie îndoială, că cimierul dela *Varfalău* datează din secolul al unsprezecelea. Obiectele sînte, brățare de bronz, inele, un ouțit de fier, un vârf de săgeată ș. s. s'au transportat în colecția de antișități a Muzeului ardelean.

Mijloc împotriva tifosului. Profesorul *Megnicov* a raportat academei medicale din *Paris*, că a inventat un medicament deplin probat pentru combaterea tifosului. Leacul a fost întrebunțat cu deplin succes la oameni și la mămuțe.

Atelierul din Orăștie al Reuniunii femeilor române din comitatul Hunedoarei, pentru țesături și cusături românești, împrumută costume naționale și vestimente de căluseri.

Expoziție de vite în Brașov. În zilele de 16—18 Mai n. a. c. se va ținea la *Brașov* o expoziție de vite cornute, cai, porci, oi și paseri de casă. Au fost anunțate până acuma peste 700 de vite, mai multe sute de porci, cai și oi. Vizitatori numeroși vor sosi din țara noastră, din *România* și din *Sărbia*.

Comoara preotului. Am arătat în numărul trecut, ce fel de comoară a lăsat după sine preotul german *Liebe*, care s'a sinucis. Acum se anunță din *Berlin*, că originea averilor preotului s'a lămurit. *Pietrite* scumpe adevărat nu sunt veritabile; iar diamantele care împodobesc potirul de aur, sunt false. Potirul are o valoare cam de 200 de mărci. Colecția întregă nu este altceva decât o frumoasă *culegere de minerale*, a căror preț nu trece peste două sau trei mii de mărci.

Înrăurirea catastrofei asupra oamenilor. Cu prilejul catastrofei *Titanicului* un scriitor german a publicat un studiu mai lung despre influența catastrofei asupra oamenilor săpați cu viața din mijlocul unei nenorociri. Între altele scrie: În minele dela *Courrières*, unde s'au prăpădit 1100 de muncitori, s'au mai aflat la trei săptămâni după catastrofă 13 mineri. Oamenii aceștia, îngropați în adâncimea pământului, au stat 500 de ore în lipsele cele mai mari, — erau însă deplin liniștiți. Despre grozăviile catastrofei nu vorbeau nici decât ca despre un lucru extraordinar. Așa cănd au fost impresurați de căuta ziaristilor și a fotografilor, și când unul dintr'înși a primit decorația legiunii de onoare, au început dintr'odată să se schimbe. Din acest moment și-au închipuit că sînt eroi, la cari privește o lume întreagă plină de admirare. Lucrătorii au fost cuprinși de o mare trufie. Unul a plecat la *America* să se arate pe bani. — *Nenorocirii* răniți în *outremurul* dela *Messina* din 1908 spunea, că n'au simțit durere nici înainte și nici după catastrofă. Este evident, că moartea în asemenea cazuri nu este împreună cu mari chinuri sufletești sau corporale.

Respinsă. *Margareta Láng*, care treceuse doctoratul în filozofie, a cerut să fie admisă ca agregată la facultatea de litere a universității din *Budapesta*. Facultatea, într'o ședință plenară, cu majoritate de voturi a respins cererea.

Nenorocirea eroului explorator. *Căpitanul Sir Shackleton*, care înainte de *Amundsen* s'a apropiat mai mult de polul sudic, s'a bolnăvit de moarte. Vestitul explorator, făcând un turneu de conferențe, a avut nenorocirea să se sgarie la o mână. Fără să dea atențiune ranei, și-a tras mînușă pe mîna rănită, iar mînușă i-a produs înveninare de sânge. *Bărbatul*, care în munții de gheață eternă ai polului a stat de mii de ori în fața morții și s'a întors sănătos, a căzut la pat și medicii nu mai au speranță de scăpare.

Mulțămită. *Subscriberul* în numele parohienilor din *Certejul* de jos, prin aceasta exprim mulțămită binefăcătorului neamului nostru *Ilustralul Domn Vasile de Stroescu*, care a binevoit să doneze 200 coroane în scopul reparării Sf. noastre biserici. *Certejul* de jos, în 10 Maiu 1912. *George Tăposu*, preot român gr. or.

Desvelirea unei statue. În vechea capitală a împărăției rusești, în *Moscova*, se organizează pe ziua de 26 Mai n. o im-pozantă sărbătoare; se va desveli statua țarului *Alexandru III*. Ea inaugurare va participa și împăratul actual *Nicolae II*, care în curs de opt ani s'a ferit de a mai călea în *Moscova*, în orașul de jaluică a-mintire pentru familia sa. *Stradele*, pe unde are să treacă țarul *Nicolae*, sunt controlate în fiecare zi. *Poliția* cercetează casele și prăvăliile; tot ce inspiră bănuială, este arestat sau confiscat.

Tunel prin Caucaz. Stăpânirea rusească plănuiește clădirea unui tunel de 23,5 kilometri prin munții *Caucazului*. Este vorba să se facă o cale ferată între *Vladicaucaz* și *Tiflis*. *Calea ferată*, care leagă astăzi aceste două localități, este mai lungă de 1500 kilometri, deși e în realitate sunt depărtate una de alta numai de 200 de kilometri. *Noul tunel* va fi cel mai lung în lumea toată.

Prigonirea mormonilor. Autoritățile din *Germania* au pornit un război de exterminare contra mormonilor. Secta aceasta religioasă s'a statornicit în număr mai considerabil la *Lipsca*. De aici își trimetea misionarii în toată țara; și deosebire fetele tinere conduseau propaganda cu o rară însuflețire. În vreme scurtă organizarea s'a întins pe un larg teritoriu, cu centrul în *Zürich*. *Mormonii* din *Lipsca* au fost expulsați încă din anul trecut; iar acum sunt gonți din toată țara.

S'a deșteptat în mormânt. Într'o comună aproape de *Przemysl* era să se facă înmormântarea unui mare proprietar, cu numele *Massni*. *Convoiul funebru* a sosit în cimiter, preotul și-a terminat rugăciunile, cocoșul s'a lăsat în mormânt, iar jaluicile rudenii aruncau câte o mână de pământ în groapă. Deodată s'a observat, că acoperișul cocoșului se mișcă și din interiorul său răsună strigăte deperate. *Lumea* din apropiere s'a înspăimântat, oamenii au scos iute siorul din mormânt și l-au desfăcut. *Massni*, crezut mort, s'a dat jos din sioru și a plecat acasă fără nici un ajutor. Acum e deplin sănătos.

Publicațiune.

Consistorul arhidiecezan gr.-ort. din *Sibiu* dă în arând pe calea licitațiunei cu oferte și verbală moșia sa din comuna *Gheke* (*Geaca*) în *Câmpie* de circa 500 *Jugăre* pe timp de 6 ani începând din 1 Ianuarie 1913 până la 31 Decembrie 1918.

Prețul de strigare să statorțească cu suma de cor. 5300 pe an, mai având arândătorul a solvi și dările erariale, comunale etc.

Oferte închise să primesc până la 31 Maiu a. c. orele 10 înainte de prânz când să va ținea și începe licitația verbală.

Ofertele închise și sigilate să fie provăzute cu timbru de 1 coroană, cu declarația că cunosc condițiunile de licitație, că să supun întru toate aceluia, și cu vadiu de 10% dela prețul de strigare în număr sau hârtii de valoare notate la bursă.

La licitația verbală participanții deosemena vor avea a depune vadiu în suma de 530 cor.

Licitația se va ținea în localul *Cassei* Consistoriale din *Sibiu* strada *Măcelarilor* Nr. 45, unde se pot vedea condițiunile de licitație și să dau informațiuni zilnic în zile de lucru dela 8—12 oare înainte de prânz.

Concurs.

Pentru ocuparea postului de **director executiv** la institutul de credit și economii „Lumina” în Sibiu prin aceasta se publică concurs cu termenul până la 31 Maiu st. n. a. c.

Emolumentele se stabilesc prin învoială având potenții să și-le precizeze în petiția de concurs.

Dela concurenți se cere: calificația superioară, praxă de bancă, caracter integru, aptitudinile necesare de a putea reprezenta institutul și cunoștința în vorbă și scris pe lângă limba română a limbii maghiare și germane.

Cei cu praxă de bancă mai îndelungată vor fi preferați.

Din ședința plenară a Direcțiunii ținută la 2 Maiu 1912.

(120) 3-3 **Direcțiunea.**

Nr. 120/1912. (125) 2-3

Concurs.

Pentru întregirea postului de capelan cu drept de succesiune în parohia de clasa I-a **Petroșeni**, pe baza înaltei rezoluțiuni a Preaveneratului Consistoriu arh. din 6 Martie a. c. Nr. 2583 Bis. se scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în „Telegraful Român”.

Emolumentele împreunate cu acest post sunt următoarele:

1. Jumătate din toate venitele parohiale.
2. Remunerațiunea întreagă pentru catehizarea elevilor gr.-or. dela toate școalele (gimnaziu sup., etc.) din Petroșeni.

Concurenții își vor înainta cererile, instruite conform legilor în vigoare, subsemnatului oficiu protopresbiterial în termenul deschis și se vor prezenta în vre-o Duminecă sau sâmbătoare în parohie, spre a cuvânta, respective a cânta și celebra în sf. biserică.

Hațeg, la 16/29 Aprilie 1912.

Oficiul protopresbiterial gr. or. român al tractului Hațeg în conțelegere cu comitetul parohial.

Dr. Cornel Popescu
protopresb.

Publicare de licitațiune.

Pe baza planului și preliminarului de spese aprobat de Veneratul Consistor arhidiecezan sub Nr. 703 Școl. dto 26 Ianuarie 1912 și de comitat sub Nr. 1877/1912 să publică licitațiune minuendă pentru a se da în întreprindere edificarea școlii gr. ort. din **Cornățel**, protopopiatul Sibiului.

Licitațiunea se va ținea **Duminecă** în 6/19 Maiu a. c. la 2 ore p. m. în edificiul școlii.

Prețul de strigare este 9600 cor. în care sumă se cuprinde întreg materialul.

Peatra, cărămida, țigla și nășipul le dă comuna bisericăscă.

După suma aceasta are a se depune vadiu de 10% în bani gata sau hârtii de valoare.

Planul și preliminarul, precum și condițiunile de licitație se pot vedea la oficiul parohial.

Comitetul își rezervă dreptul a da în treprinderea zidirei aceluia dintre minus oferenti, în care va avea mai multă încredere.

Reflectanții nu au dreptul de a pretinde nici un fel de spese ori diurne pentru câștigarea informațiunilor, precum nici pentru participarea la licitație.

Cornățel, la 18 Aprilie st. v. 1912.

Pentru comitetul parohial:

George Simplăcean paroh, președinte. **Ioan Căliman** epitrop.

Nr. 215/1912 prot. Văzut: Sibiu, în 24 Aprilie 1912.

Dr. Ioan Strota protopresbiter.

(122) 2-3

Nr. 2693 Ep. 1912. (111) 3-3

Concurs.

Pentru trebuințele Consistorului arhidiecezan, în cursul anului 1912/13 să recere liferarea de 150 stânjini lemne de fag, neplutit, de prima calitate, care să fie așezate parte în Seminaru, parte în curtea din Str. Măcelarilor Nr. 45 în cursul lunilor Iulie și August a. c.

Ofertele să se adreseze în scris Consistorului arhidiecezan până la 28 Iunie n. a. c.

Sibiu, 14/27 Aprilie 1912.

Consistorul arhidiecezan.

Cancelaria advocațională

a dnului **Dr. Emil Babeș** din Buda-pesta, dela 1 Maiu se află în Buda: **I. Kémenes utca Nr. 4**, (lângă podul „Ferencz-József”).

(121) 3-3

Un cancelist.

În cancelaria notarială din o comună din jurul Sibiului, unul versat în agendele oficioase, află aplicare momentană pre lângă o dotațiune corespuzătoare. Informațiuni la administrația acestei foi.

(119) 3-3

Cărbuni de Petroșeni, Cărbuni pentru fauri, Kox de gaz

oferă trimiterea numai în vagon

Rudolf de Gardik, Sibiu,

(95) 4- biroul în edificiul sanatorului.

SALVATOR

Călcăie de gomă.

Marca lumii.

Neîntrecute în durabilitate!

(275) 41-52

Se află pretutindenea.

Aduce la cunoștința On. public române, că mi-am mutat

cancelaria advocațională în IV., Veres-Pálné-u. 26.

Cu deosebită stimă

Dr. Liviu Lința

advocat

în Budapesta.

(127) 1-3

În atențiunea onoraților domni preoți:

„Smyrnă” veritabilă de Sumatra

pentru sfințele sărbători și alte ocaziuni, — a sosit în calitate extra-superioară la firma

N. Onițiu,
Nagyszeben — Sibiu.

(90) 10-

In preajma examenelor!

Dela **Librăria arhidiecezană, Sibiu**, se pot procura următoarele:

Propise pentru scriere română, o sută bucăți . . . cor. 1.20
Penițe aluminium, 144 bucăți cor. 2.40 și . . . ” 2.02
” ordinare 144 bucăți . . . ” —80

Cerneală „Anthracen” 1 litru 2.20 | **Condeie** ordinare 12 bucăți —06
” ” 1/2 ” 1.10 | ” ” 12 ” —20
” ” 1/4 ” —70 | ” solide 12 ” —42
” ” ” 12 ” —64

Cărți potrivite ca premii pentru școlari la examene.

Cataloge la cerere se trimit gratis și franco.

Schimbare de domiciliu.

Subscrisul am onoare a aduce la cunoștința On. public din loc și jur, că din **1 Aprilie st. n. a. c.** mi-am schimbat locuința în

strada Rosmarin Nr. 6

unde primesc tot felul de lucrări și anume: **zugrăvitul de case, spoitul fațadelor, primesc altaruri pentru aurit, precum și pictare de biserici** după stilul nou cu motive românești, orice fel de reparaturi, pe lângă prețuri **foarte moderate.**

Rugând sprijinul valoros al binevoitorului public român semnez:

Cu toată stima: **Ioan Stanciu**

zugrav de case,

Sibiu, strada Rosmarin Nr. 6.

(108) 6-6

REVERENZI!

La „Croitoria Universală” I. PETRASCU

Sibiu, strada Cisnădiei 30. — Telefon Nr. 172.

Bogat asortată cu cele mai bune și fine stofe se primesc și execută

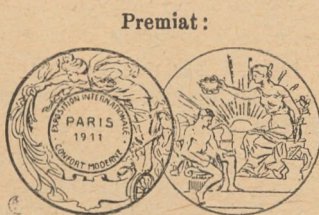
Reverenzi pentru on. preoți

în cele mai bune condițiuni. — Croială modernă. — Serviciu solid și grabnic. —

Pentru lucru se garantează. — Prețuri moderate.

(472) 8-

Sprijiniți industria română.

Expoziția internațională de modă, Paris 1911: Grand Prix și m. de aur.

Expoziția univ. ală din Roma 1911: Grand premiu și med. de aur.